אליקי בשלושה חלקים

שמעונה במערכת הכול־לת מכנסיים ב־אדום בהיר, החשופות חלק מהמותן. החולצה מבאטיסט לבן ותחרה שחורה.

ג'ין היא אפרסק בביקיני וחצאית קצרה רחבה, צמודה לו. עשוי מבד באטיסט לבן רקום. מעל הביקיני באה חולצה קצרה הרקומה גם היא, משובצת בבד תחרה.

זיוה היא אליקי בשלושה חלקים. החלק העליון טוגה יונית בשחור־זהב. כש־מורידים את הטוגה נחשפת חצאית. השכבה ה־שלישית היא בגדיים שלם, בעל כתף חד־צדדית.

מימי מדגימה את אבני־אילת, מע־רכת־חוף במשבצות תורקיז־לבן. החולצה בגזרת חבית עשויה מוס־לין פליסה. תחתיה בגדיים מאותו חומר.

עם כל הרצון הכן להשמיץ, זה לא ילך הפעם. בטענות לפנות, בבקשה, לגברת לאה גוטליב, רחוב המלך ג'ורג' 43 בגדי־מאות הצופות. זו היתה שמלת־חוף ממגבת עם כפתורים שחורים בגיזרת הצ'ארלסטון. שום תגובה לא נשמעה הפעם מאחור. קרה הים שלה, שצעדו על מסלול אולם־העצ־משהו? מישהו כבר ביצע בה את גזר־הדין? הייתי מלאה תקוות בהירות. העולם נעשה יפה כל כך, מלא עניין. הסתובבתי. אבל, איפוא! הגברת ישבה בסה פעור. מוקסמת. לא היו מילים בפיה, זה הכל.

אולם היא הסתגלה במהירות מאכסימאלית למצב, ועוד לפני שהכריזנסמה נבלה בדלת, נשמע ברור "יחחחחחחח" צורמני ומאושש. הסווייטס, מכנסיים ארוכות וחולצה עם עיטורי ספאגטי בקצות — בצהוב לימון — הצליחו לסחוט ממנה רק "סססססס" עלוב. אבל לעומת זאת זכתה הבננה — ביקיני וז'אקט — ב"אוחחחחח" נלהב. ה"ואוווווו" הבא הוקדש אישית לביקיני מסטרץ־הלנקה־בפסים, ובפינאלה היא פלטה "אהההההה" סוער.

"בכלל לא שמת לב," היא חרקה בתלונה. שום תגובה.

צבעי האופנה הנועזים הצהוב־כתום, אדום־כחול־כהה, ירוק־כחול־כהה, טורקיז־חום — עזבו את האולם.

"אולי תפסיק כבר עם הקאריקטורות שלך?"

הגבר היה תקוע בספר:

"אהמממממ?"

"שמעת או לא?" קולה היה היסטרי משהו.

ויצ"ו עשתה הגרלות. נשים אלגנטיות סחבו פרחים הביתה.

"תגיד, אאאאאה?"

"אבל, מותק, אני חושב עליך הרבה," היה כתוב מתחת לקאריקטורה בה היה שקוע. בציור עמדה אשה בפתח החדר. ה־גבר שהרגיע אותה ישב ליד שולחן מכוסה אביזרים: גרזן, חבל־תלייה, סכין־קציצות, בקבוק ציאן־קלי. על הריצפה היתה מונחת מזוודה ענקית.

אולם הבעל החי מהתצוגה של גוטקס הרים ראש ורק כיעכע בגרון:

"חחחחחחחחחחחחחח."

בעיניו היה ברק מוזר. מצונן, בטח.

כל זה היה, כמובן, מדכא. רק האשה שישבה כאחור שינתה את הסטאטוס ה־כללי. היה לה קול מסמר שיער, שפעל שעה וחצי ללא הפסקה. לפי כל חוקי הצדק שבעולם הגיע שיסתמו לה את הגרון בצמר־גפן ויורידו עליו גרזן. ועצם המחשבה ש־בכל האידיליה המושלמת של תצוגת־בגדי־ים־וחוף־קיץ־1962 ישנה בכל זאת מיעמדת אחת למודת, רוממה את מצב הרוח המלאנ־כולי שלי.

בעלה היה שקוע בספר קאריקאטורות של אדאמס גם כשאליקי בשלושה חלקים חלפה על המסלול. טוגה מכותן סאטן בפסי שחור־זהב. תחתיה חצאית. תחתיה בגדיים, עם כתפייה אחת, שהכיל את זיוה שמרת. "פסססססס," חרקה האשה. שמעונה ה־שמימונת צעדה במקסיקי. מכנסיים אפורים ארוכים עם כתפיות וחולצה כתומה. OLEH! היה צריך, אבל האשה פלטה "אהההההה" מחריד.

"יהההההה." הפעם לכבוד אגוז קוקוס. לאה בבגדיים ג'רסי אפור, עם חגורת־בטן־גומי־סקאנדל בחלק הפנימי. "תגיד, זה יתאים ליי?" היא ציפצפה. "אהממממממ", השיב הבעל, בלי להרים את הראש מהספר.

"או־יו־יוי". הקול צריך היה להביע הת־פעלות שמימית, כנראה. ג'ין ריחפה על ה־מסלול בסארי לבן מקרפדשין־טהור־שוכה־להערכה־בתצוגת־דיור־ישראל־בפאריס. מתחת למטרים הלבנים של הסארי הסתתר בגד־ים־בלוזון. המלה האחרונה של כולם. החלק העליון לא צמוד לגוף. יכול להיות מעניין כשהוא רטוב. היתה לו כתיפייה אחת מלוכסנת.

כריזנטמה־זיוה כתומה חייכה עכשיו ל־

בגוני דיאנה הן מארן, שמעונה, מימי, ג'ין, לאה פליסה. לבגדי הים שנראו בתצוגה בפינאלה צורפו גם צעיפים בצבעים מקבילים שונים: כחול, צהוב, ירוק, כתום, אפור, אדום.

התאומות היא מכסה על ביקיני בצורת גופייה קצרה. ג'ין ושמעונה בחולצת־מלחים לבנה ו־עיטורים באדום־כחול סביב הצוואה־רון. חדיש מסטרץ', אשר חלקו העליון גזור הביקיני תפור מבד בצבע כחול־לבן־אדום.